

Презентація на тему:

“ Політичний та економічний розвиток Франції. Правління
прем'єр міністра Даладье ”

Виконали: учениці 10-Б класу
НВК “ Школа-ліцей “ Оріяна ”
Глинчук Анастасія
Діана Грень

План

1. Тимчасовий режим
2. Вибори до Установчих зборів 21 жовтня 1945 р.
Внутрішня та зовнішня політика
3. Конституція 1946 р.
4. Специфіка економічного розвитку в період
Четвертої республіки
5. Політична криза 1947 р.
- 6 Правління Едуара Даладье
7. Література

Тимчасовий режим

- Франція, яка в 1940 р. зазнала поразки, зрештою опинилася в рядах переможців. Економічне становище визволеної від німецьких окупантів країни було важким. В суспільно-політичному житті відбувалося різке полівіння, що виявилось, зокрема, у зростанні чисельності Французької комуністичної партії (ФКП, 800 тис.) та Французької соціалістичної партії (СФІО, 350 тис.). Керівництво обох партій навіть вело переговори про створення єдиної партії. Проте справа до цього не дійшла. Соціалістів не влаштовувала диктатура пролетаріату, якої прагнули комуністи. Цього, звісно, не могли допустити й американці. Певні зрушення відбулися у соціально-економічній галузі. Зарплата працюючих підвищилась на 40—50 %, збільшено пенсії. Новим і досить поширеним явищем життя Франції стала націоналізація окремих галузей промисловості. У грудні 1944 р. націоналізовано автомобільні заводи "Рено", машинобудівні заводи компанії "Гном і Рон", кілька автотранспортних компаній. Таким чином, уже наприкінці війни у Франції розпочався процес становлення системи ДМК. Це було викликано не лише тиском лівих, а й намаганням реалізувати досить поширену в суспільстві думку, що за допомогою держави можна швидше відбудувати економіку. Система державного регулювання відпрацьовувалась не без помилок. Це насамперед надмірне захоплення націоналізацією, адміністративне втручання в економіку тощо. Наприкінці 1944 р. активізувався процес відновлення характерного для Франції багатопартійного політичного спектра. У 1944 р. на основі колишньої католицької партії народних демократів виник Народно-республіканський рух (МРП). Соціальну базу МРП складали в основному середня та дрібна буржуазія, селянство, частина робітників. Партія виражала інтереси центристських сил. Активізували свою діяльність й інші партії.

Вибори до Установчих зборів 21 жовтня 1945 р. Внутрішня та зовнішня політика

Вибори до Установчих зборів 21 жовтня 1945 р. Внутрішня та зовнішня політика

Вибори 21 жовтня 1945 р., як і слід було чекати, відобразили післявоєнне полівіння суспільства. Проголошувалися рівність чоловіків і жінок, населення метрополії і колоній, що мало послужити збереженню колоніальної імперії. Під тиском Важливим положенням конституції була заборона ведення завоюницьких воєн. Досить було змінитися конфігурації політичних сил у французькому суспільстві, з'явитися новим проблемам, що сколихнули Францію через деякий час, як розстановка конституційних аспектів у статтях Основного закону увійшла в суперечність з реаліями часу.

Після нетривалого функціонування однопартійного кабінету соціаліста Л. Блюма, що був сформований після листопадових виборів 1946 р., до влади повернулася та ж сама трипартійна коаліція (комуністи, соціалісти, МРП) на чолі з соціалістом П. Рамадьє. Конституція 1946 р. знаменувала завершення Тимчасового режиму і початок Четвертої республіки у Франції

Специфіка економічного розвитку в період Четвертої республіки

- Специфіка економічного розвитку в період Четвертої республіки
У 1948 р. Франція досягла довоєнного рівня виробництва, а в 1958 р. обсяг виробництва зріс у два рази. У Франції вона вирізнялася специфічним характером. Для державного сектора економіки розроблялися обов'язкові до виконання планові завдання, приватному — давалися рекомендації. З часом приватні підприємства і держава почали укладати контракти про дотримання рекомендованих виробничих завдань. Намагаючись досягти більшої ефективності у здійсненні цієї політики, держава зосередила у своїх руках такі важелі, які давали можливість непрямого втручання у виробництво з метою його регулювання. окрема, держава узаконила своє право на видачу іноземної валюти приватним підприємцям. Вона ж давала дозвіл на будівництво нових підприємств. Використовувалися й такі загальноприйняті форми регулювання, як кредитна та податкова системи тощо. З метою сприяння розбудові великої промисловості енергоресурси, паливо, сировина були зосереджені здебільшого в руках держави і поставлялися великим підприємцям на пільгових умовах. На дрібні та середні підприємства подібні пільги не поширювалися. Значна допомога великим підприємцям надавалася також у справі технічного переоснащення. Всі ці заходи мали сприяти стабілізації економіки та зростанню економічної могутності Франції, запобігати економічним кризам.

Політична криза 1947 р.

- Рік 1947-й ознаменувався рішучим переходом демократії в наступ на комуністичні плани тоталітаризації Західної Європи. Розпочатий наступ базувався на заходах післявоєнного економічного відродження, зміцненні основ приватної власності, перших успіхах науково-технічного прогресу. На початку 1947 р. за умов швидкого зростання цін на предмети першої необхідності, погіршення життєвого рівня трудящих голлісти створили Об'єднання французького народу (РПФ). Нова партія виступила з ініціативою відміни конституції 1946 р., встановлення в країні сильної влади. З іншого боку, ФКП організувала у великих промислових центрах демонстрації та мітинги, на яких висувалися вимоги покращення матеріального рівня життя. Критичним моментом у політичній боротьбі, що розгорілася, став страйк на державних заводах "Рено" наприкінці квітня 1947 р. Робітники вимагали виплати преміальних за перевиконання виробничих норм. їх активно підтримали міністри-комуністи.. У листопаді 1947 р. комуністи закликали робітничий клас до загального страйку, явно плануючи використати його у своїх політичних цілях. Це призвело до подальшого зіткнення з французькими соціалістами. Загальна конфедерація праці розкололась. З неї вийшла "Форс уврієр" ("Робоча сила"), яка підтримувала соціалістів. Вихід французьких комуністів з уряду був негативно сприйнятий радянським партійно-державним керівництвом. А. Жданов у своєму листі, направленому лідерові ФКП М. Торезу (2 червня 1947 р.), висловив стурбованість ЦК ВКП(б) ситуацією, що склалася. Він зауважив, що дії компартії Франції не були погоджені з радянською стороною і стали для неї "цілковитою несподіванкою", з вимушеною дипломатичністю просив "інформувати" про ситуацію та лінію ФКП наскільки можливо швидше. Мотивувалося це тим, що "радянські робітники стурбовані" зміною становища у Франції.. Отже, хто платив, той і замовляв музику. Так чи інакше, надії ФКП та ВКП(б) на комунізацію Франції у 1947 р. провалилися.

Едуар Даладье

- Едуар Даладье— французький політичний і державний діяч.
- Освіту здобув у Ліонському університеті. За професією викладач історії та географії. У 1911 обраний до місцевих законодавчих зборів. Учасник I Світової війни, офіцер.
- У 1919 за підтримки Едуара Еррі обраний депутатом Національних зборів від Радикально-соціалістичної партії (РСД),
- Після Мюнхенської угоди Даладье втратив підтримку соціалістів і був змушений спертися на праві партії. Після нападу Німеччини на Польщу 1 вересня 1939 у радіозверненні оголосив про намір Франції, яка залишається вірною міжнародним договорам, вступити у війну з Німеччиною (офіційно війна була оголошена 3 вересня 1939). Однак політика уряду була спрямована виключно на стримування німецької армії, тому що його члени (і в тому числі Даладье) сподівалися, що Німеччина після захоплення Польщі почне розвивати свою експансію на Схід.
- 26 вересня 1939 р. у Франції було оголошено про заборону Компартії. Після нападу на СРСР Фінляндію виступив з ініціативою відправки в допомогу фінській армії французького допоміжного корпусу. 21 березня 1940 р. кабінет Даладье подав у відставку, але сам Даладье зберіг посаду міністра національної оборони в новому кабінеті. Підтримував французьких генералів-прихильників оборонної стратегії. Після капітуляції Франції в 1940 арештований урядом Віші, потім інтернований німецькими властями. До кінця II Світової війни перебував в ув'язненні в замку Іттер (Австрія).
- У 1946–1958 рр. депутат Національних зборів. У 1957–1958 президент Партії радикальних соціалістів. У 1958 виступив проти приходу до влади Шарля де Голля і перегляду Конституції, після чого був фактично відсторонений від політичної діяльності.

Література

Література

1. Виноградов В. А. Экономические преобразования во Франции накануне XXI века. Москва, 1999.
2. Жискар д'Эстен В. Власть и жизнь / Пер. с фр. Москва, 1990.
3. Коломийцев В. Ф. Франсуа Миттеран: политик и человек // Новая и новейшая история. 1999. № 1.
4. Преображенская А. Парламентские выборы 1997 г. во Франции // МЭМО. 1998. № 1.
5. Смирнов В. П. Франция в XX веке: Учеб. пособие. Москва, 2001.
6. Трубайчук А., Шевченко В. Шарль де Голль. Киев, 1997.
7. Шимов В. С. Внешняя политика и партии во Франции (1969-1981). Москва, 1994.

Кінець
Дякую за увагу!